

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσαι αἰτήσεις δεκτὴ ὑπὸ ἰδιαι-
τέρων συμφωνιῶν.

Αἰτήσεις ἀπευθυντέαι·
Ἐφημ. «Ἀνάστασις» Ἀργουσολιον.

Συντάκτης

Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . Δραχ. 10.

Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 10.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ

Πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ Λαοὶ ὑποπίπτωσιν εἰς σφάλματα καὶ ὑφίστανται παθήματα καὶ δοκιμασί-
ας, εἶνε τούτο φυσικὸν « τὸ σφάλειν εἶνε ῥοπή ἀνθρώ-
πινος » « τὸ γῆϊνον ὑπόκειται εἰς τὴν ἀμαρτίαν »
ἀλλὰ ἐπίσης εἶνε φυσικὸν, τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἀμάρτη-
μα, νὰ τὸ διαδέχεται ἡ μετάνοια καὶ ἡ διόρθωσις, τὸ
δὲ πάθημα νὰ καταλήγῃ εἰς μᾶθημα διὰ τὸ μέλλον.

Τὰς ἀνωτέρω ὁρμὰς κρίσεις ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἐν-
νοίαν των ἐπραγματοποίησαν ὅλοι οἱ Λαοὶ καὶ ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι· τὸν ἀνωτέρω κανόνα τοῦ ἀμαρτάνειν καὶ διορ-
θοῦσθαι ἀνέγραψεν ὡς φυσικὸν Νόμον σύμπατα ἡ ἀν-
θρωπότης καὶ μόνος εἰς Λαὸς, ὁ Ἑλληνικὸς, μόνον μία
μικροσκοπικὴ μερὶς ἀνθρώπων, οἱ Ἕλληνες, ἀπεμακρύν-
θημὲν τούτου ἀποτελέσαντες ἐξαιρέσιν.

Ἐὰν ὀλίγον διέλθωμεν τὴν ἱστορίαν μας ἀπὸ τῆς
ἐποχῆς τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας μας ἕως σήμερον,
ἐὰν μὲ δianoίαν καθαρὰν ὀλίγον ἐπιστήσωμε τὴν προ-
σοχὴν μας εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς οὓς ἐποιή-
σαμεν ἀπὸ τότε ἕως νῦν καὶ ἐὰν ὀλίγον ἐμβαθύνωμεν
καὶ προσέξωμεν εἰς τὰ γεγονότα ἅτινα ἐξετυλίχθησαν
ἀπὸ ἐκείνης μέχρι ταύτης τῆς ἐποχῆς, ἃς μὴ μείνῃ
ἀμφιβολία εἰς οὐδένα ὅτι ὅσον ἐπιπόλαια καὶ ἐπιεικῇ
καὶ ἂν εἶνε τὰ συμπεράσματά μας ὡς πρὸς τὴν Συνεί-
δησιν, τὸν Πατριωτισμὸν καὶ τὸν Ἀνθρωπισμὸν τῶν
Νέων Ἑλλήνων, θὰ ἐξέλθωμεν ἐντελῶς ἀποτεθαρυμέ-
νοι καὶ ἀποδεκατισμένοι—Ὀλόκληρος ἡ ἱστορία μας
ἀπὸ τὸ ἐνδοξον ἔτος 1821 ἕως μὲ τὸ ἄδοξον καὶ ντρο-
πιασμὸν ἔτος 1906 συνοψίζεται εἰς τὰ ἑξῆς:

Προδοσία—ἀχρεϊότης—ἔγκλημα—πλεονεξία—ἀ-
τομισμός—πλήρης ἀπώλεια συνειδήσεως ἐθνισμοῦ,
κοινωνικῆς καὶ προσωπικῆς ἀξιοπρεπείας.

Μάλιστα τῶν ἀκατανόητος καὶ βρωμερὰ εἶνε ἡ ἱ-
στορία τῆς Νέας Ἑλλάδος!

Μάλιστα! τὸσον μαύρη καὶ ἀπεχθὴς εἶνε ἡ ὁδὸς
τὴν ἐχαράξαμεν ἐν μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ πίνακος τῶν ἔ-
θνῶν καὶ τῶν Λαῶν ὥστε ἐὰν ἔξῃ ὁ σοφὸς Δεσποτὴς
καὶ ὁποιοῦντος Δεσποδότης θὰ μετέτρεπον τοὺς διὰ τὴν
ἀνθρωπότητα καὶ τὸν ἄνθρωπον μονολόγους των ὡς ἑξῆς:

« Ταλαίπωρος Ἑλληνικὴ Φυλὴ! κατήντησες ὁ δυ-
στυχὴς Λαὸς τῆς Οἰκουμένης—πλανᾷται διηνεκῶς ἐν
κινδύνῳ ζητοῦσα ὡς ὁ Ἰσραὴλ τόπον ἀναπαύσεως—
ἐγκαταλελειμμένη ἀνευ προσηύτου, ἀνευ ὁδηγοῦ, ἀνευ
ἀστέρος δὲν ἤξεύρεις ποῦ νὰ στήσῃς τὴν σκηνὴν ἐν τῷ
σκοτεινῷ κοινωνικῷ ὁρίζοντι ὅστις Σε ἀποπνίγει διὰ
τῶν θανατηφόρων ἀναθυμιάσεων του—Τὰ πάθη Σε πα-
ρασύρουν, ἡ ἀπογοήτευσις καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν
Σου, τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον Σε κατακυριεύει καὶ ὁ ἐγω-
ισμὸς ὁ δαίμων οὗτος τοῦ σκότους ἀγρυπνεῖ παρὰ τὸ
προσχεσφάλαιόν Σου τὸν δὲ θρόνον του ἔχει στήτην ἐντὸς
τῆς καρδίας Σου—Μὴ εὐρίσκουσα τὸν πυθμένα τῆς με-
γαλομανίας Σου ὅπως ρίψῃς τὴν ἀγκυραν τῆς ἰσχυ-
ρογνωμοσύνης Σου αὕτη ἐθραύσθη ἤδη ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς Σου—ἀπωλέσασα τὴν Ἑθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ τὰς
προγωνικὰς ἀρετὰς, ἐθυσίας τὰ αἰσθήματα, παρέλυ-
σας πάσας τὰς δυνάμεις τῆς συνειδήσεως—Ἀμφιβάλλ-
εις περὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος καὶ τῶν πρώτων
ἐκ τῶν Διοικητῶν καὶ Κυβερνητῶν Σου ὡς ἀμφιβάλλεις
περὶ τῶν ἐσχάτων λωποδυτῶν καὶ ἡλιθίων. Ἐν μέσῳ
δὲ τοῦ θεάματος τῆς Κοινωνικῆς Ἑθνικῆς καὶ Πολιτεια-
κῆς Σου πορείας, ἐρωτᾷς ὡς οἱ πυρέσσοντες καὶ ἐκ τοῦ
ὑπνου ἀρυπνιζόμενοι « τί ποτε εἶνε τὸ ὄναρ τούτο; »

« Ταλαίπωρε Ἕλλην! αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην
τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἐνθουσιᾶν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς προ-
όδου καὶ ὅμως ἀπεξηράνθης ὡς ὁ κάλαμος. Οὐδεμία εὐ-
γενὴς ἰδέα δύναται νὰ ριζωθῇ μέσα εἰς τὴν ἀθλίαν
Σου φυλὴν καὶ αὕτη ἡ ὑψίστη καὶ αἰωνία δύναμις τῆς
ἀγάπης ἐμηνείσθῃ ἐν Σοί—ὁ βίος Σου εἶνε πικρία καὶ
ὄνειδος ἡ δὲ καρδία Σου βοῦρκος! ἡ δὲ Ἑλληνικὴ με-
γαλένδοσος γῆ Σου κατήντησε ἀνάτεια ἔστω καὶ ἐνός

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΟΜΕΝΟΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.55.Φ4.0014.Υ1.0044

στεναγμοῦ—Οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν κρίνεται ἄξιός ὅπως τύχῃς ἐνὸς φίλου ἐνὸς παρηγόρου ἐνὸς ὁδηγοῦ! — Ἡ μόνη δ' ἀπομένουσα, διὰ τὸν Ἑλληνα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν παραμυθία, ἐὰν οὕτω τὸν εὖρη ἢ αὖριον! ἀσφαλῶς θὰ εἶνε ἡ μάχαιρα τὸ πῦρ ἢ Ἑθνικῇ, Κοινωνικῇ, Πολιτικῇ **ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ**.

ΑΠΟΛΟΓΗΘΕΙΤΕ

Πολλάκις πολλὰ κατὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἐγράφησαν παράπονα στηριζόμενα ἐπὶ γεγονότων καὶ μαρτυριῶν καὶ ὁμῶς ἡ Α. Πανιερότης ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι οὐδεμίαν δίδει ἀκρόασιν καὶ μὲ τὴν κρίσιν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἀνάγκην ἐκ τῶν κατηγοριῶν τούτων ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἰχθὺς.

Πανιερώτατε!

Ἐὰν μόνος ἐσκέφθητε ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑπεκφυγῆς εἶνε ἀρμόζων διὰ κάθε ὑψηλὸν πρόσωπον πλανᾶσθε, ἐὰν πάλιν Σᾶς συνεβούλευσεν ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης ὁ Δήμαρχος Κρανίων ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀθωοῦται ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς κοινῆς γνώμης δι' ἡσυχάζομενος ὅτι ἡμπορεῖ, ὡς λέγει, ἡ Α. Μ. νὰ περιφρονῇ τοὺς πάντας διότι αὐτὸς καὶ οἰκογενειακὴν καταγωγὴν ὑψηλοτάτην ἔχει καὶ πλοῦτον διὰ τῶν κινδύνων καὶ μεγαλεπιβούλων ἐπιχειρήσεων καὶ ἀόκνου ἐργασίας ἔχει ἀποκτήσῃ καὶ ἀξίωμα εἰς ὃ ἵνα ἀνέλθῃ τις τόσον μεγάλη προσόντα ἐν Ἑλλάδι ἀπαιτοῦνται, ἐὰν λέγομεν αὐτὸς ὁ μέγας ἀνὴρ Σᾶς συνεβούλευσε νὰ περιφρονῇτε διὰ τῆς σιωπῆς! Ὡς τότε Πανιερώτατε δὲν θὰ περᾶσῃ πολὺς καιρὸς πολλὰ ἡμέραι ποῦ θὰ Σᾶς ἀγαποῦν τόσο ὅσοι καὶ τὸν ἀνωτέρω ἀξιαγάπητον ὅστις κατὰ ἀνεγνώσαμεν εἰς μίαν τοῦ ἐπιστολῆν ἀπολαμβάνει ἀμερίστου τῆς ἀγάπης τῶν συμπολιτῶν του! . . .

Λοιπὸν ἡμεῖς κρίνομεν ὅτι ὅταν τις συκοφαντῇτε διὰ τὸν ἰδιοτικὸν τοῦ βίον καὶ ὑβρίζετε διὰ προσωπικὰς ὑποθέσεις τότε ἡμπορεῖ νὰ ἀπαντᾷ ἢ νὰ μὴ ἀπαντᾷ ἀναλόγως τῶν ζητημάτων καὶ τῶν προσώπων μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ κάμῃ, ὅταν ὅμως κατηγορῇτε διὰ τὰ δημόσια ἢ κοινὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων προΐσταται καὶ διευθύνει, τότε ὅχι ἕνας Κοσμετᾶτος! ἀλλὰ οὔτε ἕνας Δεσπότης οὔτε ἕνας Βασιλεὺς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπιβαλλομένην ἀπολογίαν καὶ δικαιολογήσιν καὶ διὰ τοῦτο εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἣτις, ὡρισμένην καὶ σαφὴν μαρτυρίαν περὶ ὧν, ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἀναστάσεως», ἐγράφηκε, δίδουσα, ἐπιδυναμίζει τὴν κατὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἀρχίσασαν πρὸ πολλοῦ καὶ προχωροῦσαν ὡς ἡμέραι ἀγανάκτησιν τῆς Κοινωνίας ἣτις οὐχὶ τόσον σπανίως, ὅσον φαντάζοντάς τινες, ἔθρανεν ἐπιχρυσούς ποιμαντορικάς ῥάβδους καὶ ἐκρόχηνισεν ἀνωφελεῖς ἢ μᾶλλον ἐπιζημίους ἐπισκοπικάς ἐδρας—λοιπὸν μόνον μέσον σωτηρίας τὸ «Ἀπολογηθεῖτε»

Διὰ τὸν κ. Συντάκτην τῆς «Ἀναστάσεως.»

Ἀργυστόλιον τὴν 14 Φεβρουαρίου 1906.

Κύριε Μαρίνε Ἀντύπα.

Ἀνέγνωσα ἀπλήστως τὸ, ἐν τῇ «Ἀναστάσει» ὑπὸ ἡμε-

ρομηνίαν 14 Φεβρουαρίου ἄρθρον Σας, τιτλοφορούμενον «Ὁ Δεσπότης». — Σᾶς συνεχάρην ἐνδομύχως τότε καὶ ἐπαναλαμβάνω τοῦτο διὰ τῆς παρούσης μου νομίζων ὅτι πράττω καθήκον ἐπιρρωνύων καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς μου μαρτυρίας ὅσα ἐν ἐκείνῳ τῷ ἄρθρῳ ἐγράφησαν, ἵνα δὲ μὴ μείνῃ οὔτε εἰς ὑμᾶς οὔτε εἰς ἄλλον τινὰ (ἐὰν εὐαρεστηθῇτε νὰ δημοσιεύσῃτε τὴν παρούσαν) ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπιτρέψατε μοι νὰ Σᾶς διηγηθῶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὐρεθεὶς ἐσχημάτισα τὴν οὐχὶ κολληστικὴν διὰ τὸν Πανιερώτατον πεποιθήσιν μου:

«Ὁ Εὐάγγελος Ἀντύπας πτωχὸς ἢ μᾶλλον ἐλεεινὸς καθ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν σημασίαν τῆς λέξεως εὐρεθεὶς ὑπὸ παρεμφερεῖς συνθήκας μὲ τὸν ἐν τῇ «Ἀναστάσει» ἀναφερόμενον πτωχὸν προσήλθεν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκλιπαρῶν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Πανιερωτάτου δι' ὁμοίαν ὑπόθεσιν δι' ἣν δυστυχῶς ἔπρεπε κατὰ τοὺς Ἐπισκοπικοὺς νόμους νὰ πληρώσῃ δραχ. 10 καὶ οὗτος προσέφερεν εἰς τὸν Πανιερώτατον μόνον δραχμὰς πέντε ἃς εἶχεν ἐξ ἐλεημοσύνης, ὡς εἰκὸς ἀπεπέμφθη χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ ποῦ καὶ πῶς θὰ ἐξοικονόμει τὰς ὑπολοίπους—πληροφορηθεὶς ταῦτα παρὰ τοῦ ἰδίου ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἦτο ὑπερβολικὸς καὶ ὅτι ἄλλως εἶχεν τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τοῦτο ἀνῆλθον ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν μέγαρον καὶ τῆς ἀδείας δοθείσης ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀγίου Διάκου του ὅτι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος εἶχε δίκαιον ὕπερ μὲ ἐξηνάγκασε μὲ τὴν μίαν χεῖραν νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς πληρωμὴν τοῦ πενταδράχμου καὶ μὲ τὴν ἄλλην νὰ δεῖξω ἐκεῖ ὑψηλὰ ὅπου ἴσταται ὁ Δόριζας παραπονούμενος κατὰ τῆς εἰμαρμένης ἣτις μᾶς ἠνάγκασε ἀνερχόμενοι τὴν Ἐπισκοπὴν νὰ κλαίωμεν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν μνημὴν τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου Διδασκάλου, κατερχόμενοι δὲ νὰ καταρρώμεθα τοὺς διαδόχους του.»

Ταῦτα κ. Ἀντύπα ἑώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὑμῖν καὶ ἀμαρτίαν οὐκ ἔχεις δι' ὅσα ἔγραψες καὶ δι' ὅσα ἐπιβάλλεται Σοι νὰ γράψῃς πιστοποιῶν ὅτι ἡ εὐγενὴς θέλησις καὶ ὁ ἀέναντος ἔλεγχος εἶνε αἱ δύο ἀρεταὶ ὑφ' ὧν κυρίως στολίζεται ἡ γραφίς Σας.

Μεθ' ὑπολήψεως

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ.

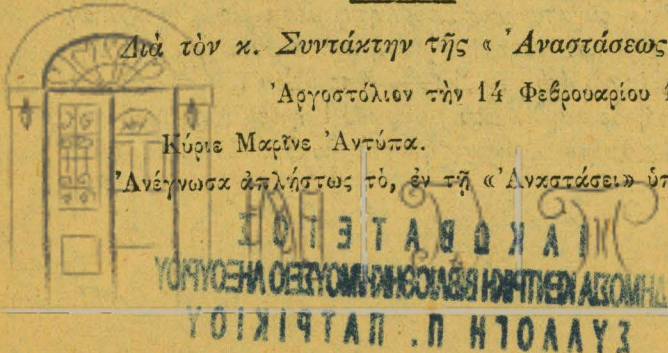
Οἱ πολιτικοὶ μὲς εἰσέτι δὲν κατήρτισαν συνδυασμούς, ἦτο ὡς φαίνεται τόσον ἀπρόοπτον τὸ κτύπημα τῆς διαλύσεως ὥστε ἀκόμη δὲν συνῆλθον ἐκ τοῦ πόνου—Οἱ μὲν περιμένουν τὸν Διπλωμάτην! Ρωμᾶνον, οἱ δὲ τὸν κρυφίνουον Μομφερράτον—ἴδωμεν πῶς θὰ πειχθῇ τὸ Πολιτικὸν Τριεῖτε ἀπὸ τοὺς ἐξ Λαοπαίτας.

ΚΑΘΑΡΙΣΑΤΕ

Κε Δήμαρχε, ἐν ὀνόματι τῆς καλαισθησίας Σου, γενοῦ ἔλεως διὰ τοὺς δυστυχεῖς ὁπωροπώλας καὶ λοιποὺς ὑπαιθρίους πωλιτὰς καὶ ταχέως δώσε τὰς Αυτοκρατορικάς διαταγὰς Σου νὰ καθαρισθῇ ὅλος ὁ χῶρος ἐναντι τῶν «Λευκοκόλων» χῶρος ὅστις εἶνε ὑπερπληρωμένος ἀκαθαρσιῶν καὶ κοπρίας.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ.

“Ολοι οί Λαοί προχωροῦν, τὸ πεδίον τῆς Προόδου ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἔχῃ κυριευθῇ ὑπ’ αὐτῶν.

“Ο δὲ Ἑλληνικὸς Λαὸς τί κάμνει; Προχωρεῖ καὶ αὐτός; Προχωρεῖ μάλιστα: δηλαδὴ; φιλεῖ τὰ χέρια τῶν ἀγαθῶν Παπᾶδων! . . . μωσχοβολιέται τὰ ἄερια τῶν κυράδων! — στολίζεται κάθε ἔτος μὲ τὴν οὐρανὸν τῆς ἁλεπούς ἣν οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ οὔτε ὁ Βασιλεὺς οὔτε οἱ Βασιλόπαιδες! Ἀκολουθεῖ ἀρειμάνιος καὶ ἀσκεπὴς τοὺς φιλελευθέρους! Προοδευτικούς! Κοινωνιστάς! Βουλευτάς καὶ Δημάρχους του! . . . ἔτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα τῆς . . . βλακίας του, θραύων κεφαλὰς, παράθυρα, φανούς, κλόμπους . . . ὅτι εὐρη! καὶ τέλος, κτυπῶν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου ἢ τῆς Φυλακῆς, εἰσέρχεται, ἐφοδιασμένος μὲ τὸ εἰσητήριον, τὸ ὁποῖον τόσον δωρεὰν τοῦ παρέχει ἡ μεγαλοφυχία καὶ ὁ Πατριωτισμὸς καὶ ἡ Προοδευτικότης τῶν ἀρχόντων καὶ διοικητῶν του!, εἰς τὰ σπήλαια τοῦ σωματικοῦ καὶ ἡθικοῦ θανάτου!

Μαγκούφῃ ἐκλογέα ἔτσι θὰ κάμῃ καὶ εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογάς; ἔαν ναι, θὰ προχωρήσῃ καὶ Σὺ πλὴν οὐχὶ εἰς ὕψος ἀλλ’ εἰς βάθος σκοτεινὸν καὶ βορβορώδες ὅπου μὲ βουγμούς καὶ τρυγμούς ὀδόντων θὰ περνᾷ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός!

ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ.

Προχθὲς ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας εἰς ἐργάτης ὀνόματι Ἰακοβᾶτος ὅστις παθὼν, κατὰ τινα ἐκφόρτωσιν σάκκων ἀλεύρου, φοβερὸν κτύπημα εἰς τὸ στῆθος ἠναγκάσθη ὁ δυστυχὴς νὰ ζητήσῃ νοσηλείαν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Κεφαλληνίας ὅπου ἐπὶ τέλους μεθ’ ὅσας χρηάζονται διατυπώσεις κατόρθωσε νὰ μείνῃ ἐπὶ 14 ἡμέρας μεθ’ ὃ ἐξεδιώχθη διότι. ὡς μᾶς εἶπεν, ἡ κ. Διευθύντρια εὗρεν ἐνωχλητικὴν τὴν περαιτέρω ἐν τῷ Νοσοκομείῳ διαμονὴν του.

Ἡμεῖς εἰδομεν τὸν ἀσθενῆ τοῦτον καὶ μολονότι δὲν εἴμεθα ἱατροὶ δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι μετὰ βίας καὶ πολλοῦ κόπου ἐξέφερρεν τὰς λέξεις ἀναπνέων δυσκόλως καὶ βεδιασμένως, ἐν γένει εἶνε τόσον καχεκτικός καὶ ἀδύνατος καὶ τόσον φανερὰ εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς θεραπείας του ὥστε καὶ ἂν χίλιοι ἱατροὶ μᾶς εἴπωσιν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἰαθεὶς ἐξῆλθεν δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς πιστεύσωμε διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀρνούμεθα τὸ φῶς τοῦ «Ἡλίου».

Λοιπὸν ἐρωτῶμεν: ἐξεδιώχθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ἀφ’ οὗ προηγουμένως συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμὸν ἐγνωμοδότησε καὶ ἔδωκε ἄδειαν ὁ θεράπων ἱατρός; τότε πταίει ὁ ἱατρός:

Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχει οὕτω ἀλλ’ ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος οἱ ἔχοντες τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν δεσμεσίαν τῆς Διευθυντρίας ὑφίστανται τὴν, συμφώνως ἢ μὴ πρὸς τὸν κανονισμὸν, ἐξουσίαν των, τότε ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ Σεβαστὸν Ἀδελφάτου νὰ τοῦ εἴπωμεν ὅτι εἶνε ὀλίγον ντροπιαστικὸν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς μίαν γυναῖκα ἐπὶ τέλους ἡ ὁποία

εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καλὴ νοσοκόμος καὶ καλὴ γυνὴ δὲν τῆς ἀφαιρεῖται ἐν τούτοις τὸ γυναικίον καπρίτσιο καὶ ἡ γυναικεία ἐπιπολαιότης καὶ παραφορὰ, νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ προβάλῃ εἰς αὐθαίρεσάς καὶ εἰς ἀδικίας ὑπεισερχομένη εἰς δικαιώματα ἑλλότρια καὶ καταλήγουσα διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρῃ ζημίαν εἰς τὴν προόδον καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Καταστημάτων.

Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε τὸ ἀνωτέρω παράπονον μόνον. πολλὰ κατήγγειλαν καὶ μᾶς καταγγέλωσιν καθ’ ἡμέραν καὶ διὰ τὴν ἀμεριμνησίαν τοῦ ἀδελφάτου καὶ διὰ τὴν ἐν πολλοῖς ἀδικιοφρίαν καὶ ἀταξίαν ἣτις προσέζαρχει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Νοσοκομείου χωρὶς νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ δωθῇ οὐδ’ ἡ ἐλαχίστη διόρθωσις:

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Λαὸς καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσέρχονται εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἀδελφάτου καὶ εἰς τὴν Δημοσιογραφίαν καὶ ἐκφράζωσι τὰ παράπονά τους ἐπὶ ματαίῳ, ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρμόδιους: ἐὰν εὗρεθῇ κανένας ἰδιοτροπότερος ἀπὸ τὴν κ. Διευθύντριαν καὶ περιπλέξῃ ἐν τῇ διακίᾳ ὀργῇ του τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῆς κόμης τῆς τότε τίς πταίει; οἱ κωφεύοντες ἀρμόδιοι ἢ ὁ μεθυσθεὶς ἐκ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀμύνης ὑπὲρ τῆς ἰδίας ζωῆς; καὶ ἐρωτῶμεν ἀκόμη ἐὰν ἡ Δημοσιογραφία, εἰς τὸ μέλλον ἐξακολουθήσῃ τῆς αὐτῆς καταστάσεως, ὀργισθῇ καὶ τινάξῃ τὴν γούνα ἢ τὸ ῥάσο τῶν κ. κ. μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου τίς πταίει; καὶ ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, ἐὰν, ὁ Λαὸς καμμίαν ἡμέραν βορραθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ παρκακλῇ ζητήσῃ λογαριασμὸν θυμολογούμενος! δηλ. μὲ στουβιὲς ἀναμμένες ὑπὸ τὰς μεγάλας θύρας τῶν μακρῶς καθευδόντων καὶ περιφρονούντων κ. κ. μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου, τίς θὰ πταίει τότε; Βάλετε μυαλὸ καὶ συνείδησι ὅσοι ἀναλαμβάνετε εὐθύναν καὶ ἡ ἐκτελεῖτε πικραδιγματικῶς τὸ καθήκον Σας ἢ πικραιτῆθετε.

Ο κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

Κε Διευθυντὰ τῆς Ἀστυνομίας ἡ «Ἀνάστασις» Σοῦ εὔχεται τὸ «καλῶς ὄριτες» ἐὰν ἔχῃς σκοπὸν ὅπερ δὲν ἀμφιβάλλομεν ἐξ ὅσων ἔχομε πληροφοριῶν, νὰ ἐκτελέσῃς τὸ καθήκον Σου πληρέστατα μὴ ἀποβλέπων οὔτε εἰς τὰ κόμματα οὔτε εἰς εἰσηγήσεις πολιτικῶν ὡς δυστυχῶς συνήθεια ὑπάρχει νὰ γίνεται ἐν Ἑλλάδι.— Σὲ πληροφοροῦμε δὲ ὅτι ὁ Λαὸς τῆς Κεφαλληνίας καὶ δὴ τοῦ Ἀργυροστόλου κρουφὴν χαρὰν ἔχει νὰ βλέπῃ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἰσταμένους εἰς τὴν ὑφίστην βαθμίδαν τῆς ἀξιοπορεπείας προπάντων δὲ τοὺς Ἑλληνας Ἀξιωματικούς εἰς τὸ ζενίθ τῶν εὐγενῶν τρόπων καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης, ὅπου δεῖ, εὐγενοῦς τόλμης, πέποιθε δὲ ὅτι, Ἡμεῖς συγκεντροῦντες τὰ ἀπαραιτήτα ταῦτα προσόντα ὑπὸ τὴν διπλὴν ιδιότητα ἣν ἡ Πολιτεία Σας ἀνέθεσεν, θὰ ἐπικυρώσῃ καὶ τὴν διασκαλευθεύσῃ τὰξιν ταχέως, καὶ τὴν ἀγορὰν τῆς πύλεως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπιτροπομένης ἐκμεταλλεύσεως ὅπως μὴ ὑπερβολικῶς ἀδικεῖται ὁ Λαὸς καὶ οἱ Ἐργᾶται καὶ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ καφενεῖα ἐν ἐπιτροπομένην καθαριότητι θὰ διατηρήσῃ καὶ τὰ φαρμακεῖα προσέτι ἐν ποιᾷ τινι ἐποπτείᾳ, καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὅργανα ἐν δραστηριοτέρᾳ, τῆς ἕως χθὲς ὑπαρχούσης, ἐνεργείᾳ, ἐν γένει δὲ πολλὰ περιμένομεν ἀπὸ τὴν φημιζομένην δραστηριοποίησιν καὶ εὐσυνειδησίᾳ Σας.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

(ΑΝΑΡΤ. ΦΑΡΔΟΥΛΗ ύφηγητου του Πανεπιστημείου.)

Υπάρχει ένας λαός δολόκληρος μέσα εις την καμαρωμένην μας Ελλάδα, όπως κολακευόμεθα να την ονομάζομεν, ο οποίος από το πρωί έως το βράδυ φέρει τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, λαός, ο οποίος εἶνε πτωχὸς καὶ διωγμένος ἀπὸ τὴν ωραίαν αὐτὴν ζωὴν. Τὸ ξημέρωμα τοῦ κάμνει τὴν φύσιν ὅλην νὰ χαίρεται καὶ νὰ φάλλῃ κάθε πρωὶ καὶ νὰ σκορπᾷ τὴν χαρὰν τῆς εἰς ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, μόνον εἰς τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν λαόν, τὸν σκλάβον, ο οποίος ὀνομάζεται ἐργάτης, φέρνει εἰς τὰ μάτια του τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὰ χεῖλη του τὴν πικρίαν καὶ τὴν σιωπὴν.

Διατί ἔτσι;

Διότι υπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι, πλάσματα καὶ αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ, οἱ πλουτοκράται ἀρεντάδες λεγόμενοι, οἱ ὅποιοι ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν λαόν αὐτὸν ὅ,τι ὁ Θεὸς μοιράζει ἐξ ἑσῶς εἰς ὅλους καὶ ἀγωνίζονται καθημερινῶς νὰ βυθίσουν τοὺς σκλάβους αὐτοὺς εἰς τὴν ἀμάθειαν, εἰς τὴν ἀποκτήνωσιν, εἰς τὰ πάθη, εἰς τὴν διαφθοράν, εἰς πᾶσαν ἐν γένει κακίαν καὶ δυστυχίαν, διὰ νὰ λέγουν ἔπειτα, ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὅτι εἶνε συμφέρον του νὰ τὸν διευθύνωσιν αὐτοὶ, διὰ νὰ τὸν ἔχουν ὑποχείριον καὶ πειθήνιον ὄργανόν των.

Καὶ ἐπὶ τόσα χρόνια, τὰ ἄδικα αὐτὰ θύματα τῆς τυραννίας τῶν ἀρεντάδων, οἱ ἐργάται, προσπαθοῦν ἀνῶφελα νὰ σπάσουν τὰ δεσμὰ τῆς ἀτίμου σκλαβιάς των μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἔχουν ρίξει οἱ τόσον ἀσυνειδήτοι καὶ ἀπάνθρωποι τύραννοι ἀρεντάδες.

Οἱ πλουτοκράται ἀρεντάδες! Οἱ ὅποιοι ἀφῆρεσαν ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς ἐργάτας, κάθε αἰσθημα αξιοπρεπείας, κάθε αἰσθημα ὑπερηφανείας, κάθε σκοπὸν μεγάλου ψυχον καὶ οὔτε τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν των ἐσεβάσθησαν, τοὺς ἐκύλισαν μέσα εἰς τὸν βυθόν μετὰ τὸ χειρότερον κύλισμα ποὺ κάνεις λαὸς δὲν ἐκύλισθη ποτέ.

Τοῦ ἔσθυσαν τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἐπόλησαν τὰ ἰδανικά του ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν κανένα κανόνα καὶ σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν των, παρὰ τὴν ἀπλησίαν των καὶ τὸν ἑαυτὸν των.

Ὅταν βλέπῃ κάνεις νὰ εἶνε πεταμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν ωραίαν ζωὴν, ἐκεῖνοι ποὺ χύνουν τὸν ἰδρωτὰ των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ φυτρώσῃ τὸ ψωμί ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου, ὅταν παρατηρῇ κάνεις τὴν σκλαβίαν των ἐκεῖνην τὴν ἄδικον καὶ ἀτίμον.

Συλλογίζεται:

Διατί ἀφοῦ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθησαν ἐλεύθερα. Διατί ἀφοῦ καὶ τὰ θηρία ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἐρημικοὺς βράχους. Διατί ἀφοῦ καὶ τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πτηνὰ ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τὰς φωλιάς των καὶ εἰς τὴν γλῶσση, καὶ πηγαινέουν καὶ ἔρχονται ὅπως θέλουν καὶ ἀναπνέουν τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τὸν

ὁποῖον κάνεις δὲν τοὺς ὑστερεῖ.

Διατί μόνος ὁ δυστυχὴς ἐργάτης, ὁποῖος ἐγεννήθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, διατί νὰ εἶνε διωγμένος ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ σκλάβος εἰς τοὺς ὁμοίους; Διατί νὰ μὴ χύνεται, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἄηρ καὶ νὰ μὴ δροσίζῃ καὶ νὰ ζωογονῇ τὴν μαραμμένην ψυχὴν τοῦ ἐργάτου;

Διατί νὰ μὴ λάμπῃ καὶ διὰ τὸν ἐργάτην ὁ ἥλιος, ὅπως λάμπει δι' ὅλους τοὺς ὁμοίους του;

Διατί νὰ κυλίστα καθημερινῶς αὐτὸς ὁ ἐργάτης μέσα εἰς τὸ χάος τῆς συντετριμμένης ψυχῆς του; Ὁ Θεὸς κάνένα δὲν ἐστέρησε τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, οὔτε κανένα ἐπλασε σκλάβον.

Παρὰ ἦλθαν οἱ ἀλιτῆριοι αὐτοὶ τοῦ πλούτου κύριοι, τὸν ἐδεσαν καὶ τὸν ἐσκλάβωσαν σιγὰ σιγὰ καὶ ἀφοῦ ἐσπειραν μέσα εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν πείνα, τὴν γδύμνια καὶ τὴν ἀρρώστια, τὸν ἔκαμαν ἀνίκανον νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Πῶς εἰμπορεῖ ποτὲ ἓνα τέτοιο πτώμα νὰ κινηθῇ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ἀπαιτήσῃ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἄρπαξαν αὐτοὶ;

Τὸ ἀνίκανον ὅμως αὐτὸ πτώμα, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας ἐκυλίσθη εἰς τὴν αἱματοβαμμένην γῆν τῆς «ἀναγκαίας ἐργασίας», ἀκοῦσαν τώρα τοῦ ἐγερτηρίου σαλπίσματος τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἤρχισε νὰ ἀνακύπτῃ, νὰ σκαλίζῃ τὰ ἐρείπια καὶ τὰ σκότῃ καὶ νὰ ἀνασύρῃ τοὺς θείους νόμους τοὺς ὁποῖους οἱ τύραννοι τοῦ ἔθαψαν ἐκεῖ μέσα καὶ σηκώνοντας μετὰ τὰ στιβαρά του χεῖρα τοὺς νόμους αὐτοὺς ὑψηλὰ φωνάζει, μετὰ τὴν δυνατὴν φωνὴν του, ποὺ μοιάζει σὰν ὁργὴ Θεοῦ:

Κάτω πλέον ἡ ἄδικος τυραννία μας.

—Ζήτω ὁ σοσιαλισμός!

Ὅστις ἐχαιρετίσθη ὡς ἀνατολὴ ἑνὸς ὀνειρευτοῦ ἡλίου, ὁ ὅστις ἐρχεται ἐπὶ τέλους νὰ σβύσῃ τὸ μαῦρον καὶ πηχτὸ σκοτάδι μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἔως τώρα ἀξημέρωτα βυθισμένος καὶ ἐχάνετο ὁ Μικρὸς λαὸς καὶ ὁ ἐργατικὸς κόσμος.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος καλεῖται Σοσιαλισμός, θὰ πλημμυρῇ μετὰ τὸ γλυκύτατον φῶς του καὶ τὴν σκοτεινότεραν καλύβην τοῦ ἀλυτρώτου σκλάβου τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος καλεῖται Σοσιαλισμός, θὰ θερμάνῃ καὶ θὰ ζωογονήσῃ μετὰ τῆς χρυσῆς, χαϊδευτικῆς ἀκτίνος του καὶ τὰ πλέον παγωμένα καὶ πονεμένα στήθη τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, τῶν πτωχῶν καὶ ἐργατικῶν τάξεων.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς ἀνατέλλει περιλαμπρὸς διὰ νὰ μὴ βασιλεύσῃ ποτὲ, ἀλλὰ διὰ νὰ λάμπῃ μέγας, ἀσχιάτος λαμπρὸς καὶ ζωογόνος διὰ παντὸς καὶ νὰ φωτίξῃ τὸν λαόν αὐτὸν τῶν ἐργατῶν, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα ἔμενε θαμμένος μέσα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ εἰς τὰ σκότῃ.

Ἐν τῷ «Ἀναγνωστηρίῳ» αὐτὸν Κυριακὴν ὥραν 0—7 μ. μ. Δ. Νικηφόρος «περὶ ὑμνῶν».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ